

una gran baixada —l'única gran baixada— creuem una carretereta, uns bancalets i després uns quilòmetres de baixada per carretera i per fi Morella.

Quan arribàrem a Morella ens trobàrem una cursa de bicicletes i nosaltres entre peus. Evidentment anaven en bicis de carretera (els de la cursa) i ens passaven davant to el bé que volien (bo, a tots no ens pasaren; només a dos o tres). El curiós, i per això us ho conte, és que vora carretera n'hi havien una sèrie de gent fent avituallament d'aigua pels corredors de la cursa i a mi —amb el meu tipàs— i els meus companys ens van confondre amb els participants de la cursa (cosa que ens anà com anell al dit) i ens donaren aigua. Bé, en això arribem al restaurant que està abans d'arribar a Morella —a la part baixa— i els tres magnífics, com podeu veure en la foto, vam passar de pujar fins a dalt a la piscina, i ens quedàrem baix, per fer uness cervesetes fresquetes. Cridàrem per telèfon a Iban (sí, el del frankfurt Ibán, fill de Vicent Leche i de Lliber) perquè vingués a buscar-nos amb la furgoneta (no cal dir que es trobava en Morella per fer-nos recolzament —anava a dir logístic— furgonetístic) i ens pujare dalt de tot, a la piscina (en eixos moments es quan te n'adones del gran invent del telèfon mòbil). Ens carregà als tres i a les respectives bicis al furgó (des d'ací un agraïment per part de tots a Ibán) amb algú que altre alarit ja que al tancar la porta li vaig agarrar els dits al senyor César Pina (aprofite per a disculpar-me un altra volta i fer-li aplegar, públicament, una forta abraçada) i cap a la piscina morellana. En això que una xica (que he de dir que no estava gens mal) en un pitet colorat ens dona l'alt i ens diu: —eh, *colegues que no poden entrar cotxes dins del poble perquè hi ha una cursa de bicis*. I contestació literal: —*i això que portem ahí darrere del furgó i que pots comprovar perfectament amb eixos ulls tan bonics que tens... que són?* Evidentment

vam passar, sense cap dubte, això faltaria! Uns professionals de la bici com nosaltres. Per fi arribem dalt a la piscina, on ens esperaven la resta de màquines "biciclistes covarxines": els companys de muntanya i els companys que van pujar per carretera i que pegaren una volteta per Castellfort abans d'anar a Morella. Ja sabem que Castellfort no els venia de pas, però com van tan sobrats i allí s'esmorza tan rebé.

Puix bé, ens pegàrem una bona dutxa i ens menjàrem un bon dinar. Això sí, davant de tot, l'orgull personal d'haver aconseguit aquesta meta. I he de dir que a part del dia en què vaig conèixer a la meua nòvia, (arribat aquest punt aprofite per a saludar-la: Lorena un bes), pense que aquest ha estat un dels millors moments de la meua vida.

Gràcies per llegir aquestes línies i fins un altra companys.

Nota: he de dir-vos que l'agressiva —a la qual els meus companys de pujada m'han dit que faça referència— és una roda de la bici i lo de l'agressiva ve perquè... bo això és un altra història. Apa! adéu paisans.

